

рича нещо. При всяко трепване, косите ѝ избеляло-кафяви и разпуснати отзад по модата, с завит пашкул над челото, гъделичкат бузата на момъка. Ала той не усеща. Той е прочел вече писмото, обръща картичката, дълго гледа цветната снимка, после отново почва да чете.

Дълбоката лятна тишина е все тъй ненарушима. Сегиз-тогиз зацърка невидимо жътварче и спре внезапно, както е почнало. Тогаз в отново настъпилото мълчание се чува само изпърхване на някое птиче в брястовете, и още — оня едва доловим неопределен шум на полето през лятото.

— Кажй де, от кого е? — бута го с лакът началничката и езикът ѝ мокри тънките мораво боядисани устни. — Не можях да го прочета . . . написано на немски. . .

Владко дига глава и я гледа с същите усмихнати, невиждащи очи. Той не се възмущава, нито учудва. Тука е така. Никой не може да има тайна от никого. Всеки знае всичко за другите. Те са като попови лъжички в локва вода: голи, наблъскани един до друг, всеки миг допрени с телата си.